

«Важко, але рук не опускаю»

Коли людина втрачає здоров'я, отримує інвалідність – часто «ламається», стає пригніченою. Трапляється, що трагедії не просто розділяють життя на «до» та «після», а й знищують його. Але є люди, які знаходять сили жити далі. Більше того, вони володіють енергією, аби допомагати іншим. Саме така жінка – Любов Володимирівна БОРОВСЬКА.

Вона ще замолоду практично втратила зір, отримала групу інвалідності, але не здалася. Активно підтримує інших, провадить

громадську роботу і вже багато років очолює територіальну первинну організацію Українського товариства сліпих. Захоплюється садівництвом, історичною літературою, класичною музикою.

– Не вважаю своє життя особливим, – розповідає Любов Боровська. – Але завжди, скільки себе пам'ятаю, знаходила приводи для радості. Бог дав мені родину, маю двох синів, четверо онуків, правнука. І це дуже велике щастя – мати сімейні турботи, мати для кого жити. За фахом я бухгалтер, але довго за спеціальністю попрацювати не довелося. Після пологів почав стрімко погіршуватися зір. Через це отримала інвалідність і в 1980 році почала працювати в УВП УТОС. Брала активну участь у житті підприємства.

Отож систему УТОС, проблемами й потреби незрячих та людей із вадами зору Любов Боровська знає і розуміє не з чужих слів. У травні 2004 року її обрали головою правління обласної та територіальної первинної організації Українського товариства сліпих. Тож 17 років життя присвятила людям із вадами зору.

– Ця діяльність вимагає чимало сил та часу, бо працюю з нелегкою категорією людей. У кожного з них непростий характер. Навчилася за цей час

згладжувати конфліктні ситуації, знаходити з усіма спільну мову, – розповідає Любов Володимирівна.

На обліку в організації перебуває 502 мешканці Рівного, а загалом по області – 1165.

– Такі організації, як наша, мабуть, уже нікому не потрібні, крім нас самих – людей з інвалідністю по зору. Бо держава нам майже не допомагає – на цей рік не передбачене навіть фінансування. Тож доводиться працювати безоплатно, на громадських засадах, щоб зберегти для людей «другу домівку», куди незрячі можуть приходити, щоб зустрітися, змістовно спілкуватися, провадити читацькі діалоги, літературні вікто-

рини, музичні конкурси, концерти, зустрічі з цікавими людьми. Серед утосівців є чимало обдарованих людей. Намагаємося для них створювати умови, щоб їхні таланти могли розкритися та розвинутися. Щороку на зональних оглядах-конкурсах системи УТОС

рівненські самодіяльні артисти здобувають високі оцінки та визнання журі. Тож часто беруть участь у всеукраїнських фестивалях.

Любов Володимирівна та її помічники, одностайно не опускають рук, працюють далі й вірять, що все буде добре. Адже часто знаходять спонсорів, благодійників, меценатів, які підтримують УТОС. Та й міська й обласна влади по можливості допомагають.

Надія ВАНЧЕНКО